

MÜHENDİSLİKTEN, POLİTİKAYA VE GÜZEL SANATLARA KADAR UZANAN...

BİR YAŞAM ÖYKÜSÜ : Halduñ BÜYÜK DORA

İÇİMİZDEN BİRİ

- Sayın Büyükdora, bizs çocukluk ve gençlik yıllarınızdan, kısaca özgeçmişinizden sözeder misiniz?

D Çocukluğumun tümü ve gençlik yıllarımın, lise dönemine rastlayan bölümü Eskişehir'de geçti. Yaşamımın en kötü ve en iyi günlerimin Eskişehir'de geçtiğini düşünüyorum. Kötü günler, 2. dünya savaşı sonrasında yaşanan yokluk yıllarına raslar. Çocukluk yıllarımı dolduran o günleri düşündüğümde aklıma gelen ilk şey açlık. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum ekme karneleri ile fırın önü kuyruklarında beklediğim günler, karne payıma düşen ekmeğin bir çeyrekten, yarıma çıkması için kurduğum çabuk büyüme hayalleri, ekme karnelerini kaybedip 9 kişilik ailemizi aç bıraktığım gün, ilkokul son

Söyleşi:
Macit
MUTAF

sınıf yaz tatilinde, ailemden habersiz olarak girdiğim kiremit fabrikasındaki işimde, sağ el orta parmağımın bir bölümünün kopması, o kötü günlerden aklımda kalabilen çok az şeyden bazıları...

1934 doğumluyum. Babam, ben 4 yaşında iken ölünce, 4 kardeşim ve annemiz, bir DDY memuru olan dayımın 4 kişilik ailesi ile birleşerek toplam 9 kişilik bir aile oluşturmuşlar. Bu durumda geçim sıkıntısının sadece dünya savaşı sonrası ile sınırlı olmaması gerekiyor. Ancak, ortaokul ve sonrası yıllara ait, geçim sıkıntısına ilişkin hiçbir anım yok. O yıllara ait bütün anılarım güzel ve hoş.

DDY'cu olduğumuz için, DDY lojmanlarından oluşan, istasyon mahallesinde yaşıyorduk. Lojmanlardan birinin çatısındaki odalardan birini, evlerden getirilen fazla eşyalarla kendimiz için hazırlamış, voleybol ağıımızı kümes telinden kendimiz yapmıştık. Oyun öncesinde sırası gelen iki kişi gider sahayı sular, kenar çizgilerini yeniler ve sahayı oyuna hazırlardı. Bu odada santranç oynamak en severek yaptığımız şeylerden biri idi. Aynı odada kitap okunur, ders çalışılırdı. Büyükler küçüklerin ders ve ödevleri ile ilgilenirdi. Bazı arkadaşlar, Halkevlerinde, muhtelif kollardaki çalışmalara katılırlardı. Tiyatro kolu ile müzik kolu en çok ilgi toplayan kollardandı. Halkevlerinde çalışan arkadaşların gösteri günlerine, tüm arkadaşlar gider ve ertesi gün için özel posta günleri düzenledik. Aramızdan, üniversite öğrenimi için ayrılanlar ile ilişkimiz mektuplaşarak sürer, tatil gelişlerinde ise onları yine aramızda bulurduk.

O günlerde sinemaya oldukça sık gidilirdi. Her sinemaya gidiş kararı

alındığında cepteki paralar ortaya dökülür ve kimden kaç kuruş çıktığı bilinmeden para sayılır, eksik miktar saptanır, eksiklik varsa nasıl tamamlanabileceği araştırılır, tamamlanmadığında toplanan para ile başka birşeyler yapılırdı. Kimimiz makasçı çocuğu, kimimiz müdür veya müfettiş çocuğu idik. İçimizden üç kişinin bisikleti vardı. Bisikletler lojman girişlerindeki merdiven altlarına konulur

A Lise yıllarında...

ve herkes, her istediğinde bu bisikletleri dilediği gibi kullanır, hatta bazı akşamlar kendi evine götürürdü. Bu yüzden bir arkadaşımızın bisikletinin çalınmış olduğu 3-4 gün sonra anlaşılabilir. Aramızda 12-15 yıla ulaşan yaş farklarına rağmen, arkadaşlık biçimlemesindeki o hoş ilişkiyi nasıl sürdürebildiğimizi anlamakta bugün güçlük çekiyorum.

Kısaca gençliğimin ortaokul ve lise dönemine rastlayan bölümü böylesine güzel bir dostluk ortamında geçti. 1955 yılında ben de üniversite öğrenimi için İstanbul'a gittikten sonra da, bu ilişki bir dönem böylece devam etti.

1950'yi izleyen yıllarda ülkede en çok konuşulan konu demokrasi idi. Demokrasi sözcüğü ile yeni tanışan toplumun, demokrasiyi nasıl algıladığına ilişkin hergün komik örnekler

yaşanıyordu. Har başı sıkışan "Memlekette demokrasi var" diyerek işin içinden çıkıyordu. Eskiden karşısında hazıroka durduğu müdürünün odasına, elleri cebinde, ağzında sigarası ile giren memurun gerekçesi de -memlekete gelen demokrasi- idi. Terslendiğinde yumruğunu masaya vurup, "memlekette demokrasi var" diye basıyordu feryadı. "Memlekette demokrasi var" o günlerin karikatürçülerine büyük sermaye oldu. Çalkantılarla geçen o dönemde küçüklü büyüklü hepimiz, bir yenilik olarak algıladığımız demokrasiden yana çıkmış ve Demokrat Parti sempatisini almıştık. Tabii bu uzun sürmedi.

- Üniversite yıllarınız nasıldı? O yılların üniversite eğitimi ile bugünkü üniversite eğitimi karşılaştırabilir misiniz?

D İTÜ o yıllarda mühendis ve yüksek mühendis eğitimi için iki ayrı programla yürütüyor ve bu programlar için giriş sınavlarını da ayrı yapıyordu. Ben elektrik mühendisliği bölümünü kazanmıştım, öğrenim Maçka'daki binada yapılıyordu. Bu nedenle bu bölüm o tarihlerde kısaca Maçka olarak tanımlanırdı. Ancak, Maden Fakültesinin bitişindeki bu bina henüz tam olarak hazırlanamadığından, derslerin bir bölümü ile laboratuvar çalışmaları, Gümüşsüyü binasında yapılırdı. Bu nedenle de, bu iki bina arasındaki o küçük vadiyi günde birkaç kez aşmak durumunda kalırdık.

Üniversite öğrenimini dönemdeki ilk iki yıl, İstanbul'da yaşama, üstelikte az para ile yaşama sanatını öğrenmekle geçti. Ülkenin farklı yörelerinden gelen insanlarla çabucak kuruluveren ilk dostluklar, genelde, sorunlardaki benzerliklere dayanıyordu. Böylesine kurulan dostlukların da verdiği moral gücü, ilk yılın sonunda İstanbul'da yaşamayı öğrenmiş, hatta İstanbul'u sevmeye bile başlamıştım. Artık Eskişehir'i ve mahallemi daha az özliyordum.

İkinci yılın başlarında, gerek içinde olduğum mühendislik eğitimi ve gerekse evde, okulda, lokalde, yurttaki aynı eğitimi gören insanlarla olan beraberlik ortamından sıkılmaya başlamıştım. Sanırım bu yaşama anlam vermekte güçlük çekiyordum. Yaşa-

A Üniversite günleri...

1958 yılında hız kazanan öğrenci hareketlerinin başlangıçtaki merkezi İstanbul Üniversitesi idi. Küçük gruplar halinde İ.U.'nin Beyazıt'taki merkez binasına gidilir, kararlaştırılan saatte eylem başlatılırdı. Bir gün Başbakan Adnan Menderes'in, İTÜ'ye teşekkür ettiği haberi basında yer alınca, eylemler İTÜ Gümüşsüyü binasına kaydırıldı.

mıma birşeyler daha katmam gerekiyordu sanki. Elyordamı yöntemi ile ulaştığım ilk yer, İTÜ Sanat Kulübü oldu. Mimarlık Fakültesinin Taşkılla binasındaki modelaj atölyesinde heykel çalışmalarına başladım. Heykellerimden biri, yapılmıyorsa adı "DİYELİM" olan, bir sanat dergisinde yayınlandı. Daha sonra, istekli 9 öğrencinin heykel çalışmalarını yönlendirmem, İTÜ Sanat Kulübü tarafından istendi. Ancak arkadaşlar bu işten çabuk sıkıldıkları için çalışma yarım kaldı. Derken öğrenci hareketleri gündeme geldi.

1958 yılında hız kazanan öğrenci hareketlerinin başlangıçtaki merkezi İstanbul Üniversitesi idi. Küçük gruplar halinde İ.Ü.'nin Beyazıt'taki

merkez binasına gidilir, kararlaştırılan saatte eylem başlatılırdı. Bir gün Başbakan Adnan Menderes'in, İTÜ'ye teşekkür ettiği haberi basında yer alınca, eylemler İTÜ Gümüştüğü binasına kaydırıldı. Eylemler hız kazandıkça, polis öğrencilere davranışları giderek sertleşirken, askerlerin olaylara müdahalesindeki yumuşaklık, giderek, polise karşı öğrencileri korur duruma dönüşüyordu. 1960 yılına gelindiğinde bu durum artık açıkça gözleniyordu.

O sıralar üniversiteler sık sık kapatılıyor, açılıyor ve bir süre sonra tekrar kapatılıyordu. 27 Mayıs askeri müdahalesi yapıldığında üniversiteler yine kapalı idi. Yılın çoğu vize sınavları da yapılamamıştı. Üniversite senatosu toplanarak herkesin vize almış kabul edileceği kararını aldı. İmtihan günleri belirlendi ve böylece ben de, vize alma gibi bir sıkıntıya girmeden, o yıl (1960) mezun oldum.

O yılların üniversite eğitimini, bu günkü üniversite eğitimi ile karşılaştırmak konusundaki sorunuza cevaplamak ise benim için oldukça zor. Öncelikle böyle bir karşılaştırma için, bugünkü eğitimi yeterince

tanımak gerekli. Ayrıca konu uzmanlık gerektirecek nitelikte. Ancak, o günün ve bugünün üniversitelerinin ürettiği insanların yetişmişlik düzeyleri konusundaki gözlemlerimden söz edebilirim.

Üniversite eğitimini tamamlamış ve aynı diplomayı almış insanların, yetişmişlik düzeylerine ve bunların sayısal dağılımına birlikte baktığımızda, durumun geometrik ifadesinin bir piramit olması doğaldır. Önemli olan, bu pramitin taban ve tepe noktalarının hangi düzeyde olduğu konusudur. O günlerin ve bu günlerin karşılaştırmasını yaptığımızda bugünün piramitinin tabanında yer alan çoğunluğun yetişmişlik düzeyinin çok yetersiz olduğunu söyleyebilirim. Piramitin tepe noktalarında

D 1961 ve 1962 yılları askerde idim. Askerlik sonrasında, Ankara'da DSİ proje servisinde göreve başladım. Kısa bir süre sonra buradaki görevimden ayrılarak, Elektrik İşleri Etüd İdaresi Genel Direktörlüğüne girdim. İlk gibi bu işimi de sevedim. Mühendislik yanı daha ağır basan, bir iş arayışı ile, şimdiki TEK fonksiyonlarını o yıllarda üstlenmiş bulunan, Etibank Gen. Md'ne bağlı Elektrik İşletmeleri Müessesesi'ne girdim ve kendi isteğim ile, Adapazarı Role servisinde eğitim amaçlı çalışmalarımı takiben, Soma Termik Santralı'nda göreve başladım. 2. yılın sonunda, Batı Anadolu Şebeke Müdürlüğü'ne geçtim ve bu müdürlüğün, merkezi Aydın'da bulunan, 3. bölge Mes'ul mühendisliğine atandım. 2 yıl gibi

A Denizli EMO toplantısı 1988

yer alanların, nitel ve nicel durumları ile ilgili aynı karşılaştırmayı yaptığımızda ise, bu günün üniversite eğitimi lehine bir durum gözlenmektedir. Ancak bu durumun, daha çok, bilinen 3-4 üniversite için daha geçerli olduğunu söylemeliyim. Belli bir düzeyin üstünde yer alanların, temel bazı bilgileri dahi edinmemiş olmalarına karşın, iyi bir araştırmacı oldukları ve çabuk öğrendikleri, yine bu üniversiteler için geçerli bir diğer gözlemim.

Bugünkü üniversite eğitiminin bir diğer özelliği de, üniversiteler arasındaki eğitim düzeyinin çok büyük farklılıklar göstermesidir. Tabiidir ki, üniversite eğitiminde meydana gelen olumlu ve olumsuz, bütün bu farklılaşmalar, uzun süredir yürütülen kötü politikaların sonucudur.

- Elektrik Mühendisi olarak nelerde çalıştınız. Kısaca anlatır mısınız?

bir sürenin sonunda aynı görevle, 1. bölgenin merkezi olan Balıkesir'e gittim. Kısa bir süre sonra, Güneydoğu Anadolu Bölge Müdürlüğü'ne Bölge müdürü olarak tayin yapıldı. 2 yıldan biraz fazla bir süre çalıştıktan sonra, kendi isteğimle tekrar, Batı Anadolu Şebeke Müdürlüğüne, Md. Yardımcısı olarak atandım. Müdürlük merkezinin, Soma'dan İzmir'e nakledilmesi sonucu, 1972 yılında İzmir'e geldim. 5 yılı aşkın bir süre bu görevde çalıştıktan sonra, 1975 yılında, TEKlen ayrıldım ve serbest çalışmaya başladım. 15 yıl ENH ve trafo merkezlerinin projelendirme ve tesisi konusunda çalıştıktan sonra tekrar TEK'e döndüm. 2 yılı aşkın bir süredir, İzmir Elk. Dağıtım Müessesesi'nde görev yapıyorum.

- Uzun yıllar EMO'da görev yaptınız. Yöneticilik günlerinizi biraz anlatır mısınız? O dönemin oda çalışmaları nasıldı?

D EMO ile ilişkilerim, 1972 yılında İzmir'e gelişi izleyen günlerde başladı. Danışma kurulunda ve komisyonlarda görev aldım. 1973 yılında İzmir Şube yönetimine girdim ve Bşk. Yardımcısı olarak görev yaptım. O günden bugüne, oda ile olan ilişkilerim değişik düzeylerde süremekte.

O günlerin, partileşen bazı ve partileşemeyen tüm politik eğilimleri, kitle örgütlerinde yönetime gelmek, mümkün olmaması halinde ise, yönetimde söz sahibi olmak yarışına girmişlerdi. Tabii bunu başarmak için -oy'unu- sizin için kullanacak taraftar sayısının fazla olması gerekiyordu. Aslında bunu sağlamanın fazla bir zorluğu da yoktu. 1975 yıllarına gelindiğinde, özellikle aydın kişilerin, politik aidiyetlerinin olmaması ayıptan sayıldığından, insanlara daha erken ulaşmak bile oldukça yeterli olabiliyordu. Bu insanların, yönetimlerde, danışma kurullarında ve komisyonlarda görev almaları isteniyor ve bütün bunlar oda çalışması adına yapılıyordu. Oda lokaline devam etme ve bu mekanı boş bırakmamak bile oda çalışmasının bir parçası olarak değerlendiriliyordu. Bu yıllar, oda çevresinde kümeleşen üye sayısının en üst düzeye çıktığı bir dönem oldu.

Bu oluşumun dışında kalan, büyük üye çoğunluğu ise, değil odaya uğramak oda'nın çevresinde görülmekten bile çekinen bir durumda idi. Böyle bir ortamda yönetime gelen insanların, farklı bir oda sunmaları olanak-

sızdı. O dönemin yönetimlerinin başarısı, olsa olsa, değişik eğilimlerdeki bu insanlar ile yönetimde ve yönetim dışındaki kurullarda birlikte çalışabilmek ve daha önemlisi, o dönemin çatışmaları dışında tutmaktı. Sanıyorum dönemin yöneticileri bu işi oldukça iyi başardılar.

O dönemlerden oda'larını, doğrudan politika yapan, tabanından kopmuş işlevini yitirmiş, odayı politik amaçları için bir alet gibi gören ve kullanan insanların yönettiği bir örgüt olarak nitelendirileceklerin sayısı çok az değil. O günlerin deneyiminden geçmiş bazı arkadaşlarımızın, benzeri tespitlerle yaptıkları özeleştirilere de oldukça sık rastlanıyor. Yapılan tespitleri tartışmak ve büyük bir bölümüne katılmak mümkün görülse de, işin olumsuz ve özellikle kişilere dönük eleştiriler yanına katılmak aynı ölçüde mümkün değil bence. Eleştiriyi yapanlar, olayı, sadece yönetimin bir tercihi gibi gördükleri için haksızdırlar. O günlerde yanlışların tespitlerini yapan, ancak bunları az da olsa özürce yapılabilen ikili tartışmalarda dile getiren, bu günün keşfedilen doğrularını o günlerde savunan yöneticiler de vardı. O gün yanıldıklarını, gerekli dersleri alıp bugün akıldıklarını söyleyenlerin yanlışları, o günlerin oda'larının, o günden farklı olamayacağını kavrayamamaktır. Nitekim, o günlerin var olan tüm

1950'yi izleyen yıllarda her başı sıkışan "memlekette demokrasi var" diyerek işin içinden çıkıyordu. Bu o dönemin karikatürcülerinde büyük sermaye oldu.

Çalkantılarla geçen o dönemde, hepimiz bir yenilik olarak algıladığımız demokrasiden yana çıkmış ve Demokrat Parti sempatzanı olmuştuk.

Tabii bu uzun sürmedi.

kitle örgütleri aynı konumun dışın-
da kalmayı başaramamışlardır.

1980 askeri müdahalesinden sonra, yanılmıyorsam, sadece EMO İzmir Şubesi kapatılmış idi. 1982 yılında oda'nın açılmasına, sıkıyönetimce karar verilmişti. Bu durumda şube genel kurulunun yapılması gerekiyordu. Ancak 80 öncesinin kadroları ve coşkulu taraftarlarından kimseler yoktu ortalarda. İnsanların teker teker bulunması, görüşülmesi, yönetim kurulunda, divanda, denetim kurulunda ve delegasyonda görev alması için ikna edilmesi gerekiyordu. Bu çalışma yapıldı ve ikna edilemeyenlerden, en azından Genel Kurula gelmeleri talep edildi. Genel Kurul günü gelip çatığında divanda görev alacaklar ile ilgili sorun çözülmüş, Yönetim Kurulu için aday olacakların sayısı 6'da takılıp kalmıştı. 7. adayın, genel kurula katılacaklar arasından bulunup ikna edilmesi gerekiyordu. Genel Kurulun açılması ve ilk gündem maddelerinin görüşülmesi süresinde bu olanak sağlanamadı. Gündemin "Adayların Belirlenmesi" maddesine gelindiğinde, salona gi-

ren bir arkadaşımızla görüşüp ikna etmek üzere, divandan 15 dakikalık ara verilmesi talep edildi ve bu süre, sonuna kadar kullanılarak, 7. aday sorunu çözüldü. Diğer kurullar ve kurula katılanların, aday sayısından daha az olduğu ilk ve tek Genel Kurul, sanıyorum bu olmuştur. Değerlendirmesini yapmadan özetlediğim böyle bir Genel Kurul sonrasında tekrar Yönetim Kurulu'na girmiş oldum ve bana verilen şube başkanlığı görevini 1986 yılına kadar sürdürdüm. İzleyen yıllarda oda ile olan ilişkilerim, Danışma Kurulu, Küçük Kurul, komisyon üyelikleri düzeyinde devam etti. Ayrıca, son iki yıllık dönemin Onur Kurulu'nda görevli idim.

- Sayın Büyükdora, bize biraz da EMO'da görev aldığınız döneme ilişkin anılarınızdan söz eder misiniz?

D 1982 yılında Oda açılmıştı ama bazı kısıtlamalar getirilmişti. Yönetim Kurulu toplantıları dahil, bütün toplantılar için izin alınacak ve toplantılar hükümet komiseri gözetiminde yapılacaktı. Uzunca bir süre bu uygulama devam etti. Dönemin başlarında gözlenen en önemli sorun, Oda ile tüm ilişkilerini kesmiş durumdaki üyelerin, Oda'ya ilgilerini canlandırmaktı. Bunu sağlamada, ödüllü bir satranç turnuvası düzenlemenin yararlı olabileceği düşünülerek bu organizasyon için izin istendi. Konu, incelenmek üzere Emniyet Müdürlüğü'nün ilgili şubesine havale edildi ve talep kabul edilmedi. İtirazımız üzerine Tüzük incelemesine ge-

çildi. Tüzükteki ".. Kültürel ve sportif faaliyetlerde bulunur..." ifadesinin kapsamına, satrancın girip girmeyeceği konusu günlerce tartışıldı. Bu iş için 4-5 kez ilgili şubeye çağırıldım. Satranç'ın sportif bir faaliyet sayılıp sayılmayacağı tartışmasına zaman zaman, sorgulamak üzere bu şubeye getirilen yabancılar da karıştı. Giderek komikleşen bu tartışmaların sonunda, karar verilemediğinden, valilikten sorulmasına va alınacak cevaba uyulmasına karar verildi. Sınırım bu uğraşından bıkip kendiliğinden vazgeçmemiz bekleniyordu. Bunu sezdiğimiz için vazgeçmedik. Son çağrılışında valiliğin cevabı tebliğ edildi. Satranç "Oyun" idi ve bu nedenle talebimiz kabul edilmiyordu. Kenan Evren'in, geçmiş dönemi eleştiren "*Çocukların önüne bir satranç tahtası bile koyamadılar.*" şeklindeki beyanı geç kalmıştı.

- İlgileriniz ve meraklarınız nelerdir?

D Önce meraklarımdan söz etmeliyim. Okumaya, heykel yapmaya çok meraklıyım. Biraz da dağlarda gezmeye, satranç ve briç oynamaya merakım var. Ortaokul ve lisenin ilk yıllarında, çok yoğun bir okuma dönemi yaşadım. Başlangıçta yeni kitap alamıyacağım gibi kitap seçme durumunda da değildim. Çok okuyan bir ağabeyim olduğu için, onun kitaplarından elimne ne geçerse, gece gündüz okuyordum. Bu bir kitap okuma merakı değil, hastalık seviyesinde bir tutkuya dönüşmüştü. Ortaokul 2. sınıf öğrenim döneminin ilk

ders gününde, türkçe öğretmeni-
miz, herkese yaz tatilinde kitap oku-
yup okumadığını, okuduysa hangi
kitapları okuduğunu soruyordu.
Okuduğum kitapları, yazarlı ile bir-
likte sıralayınca, şaşırılmış ama da-
ha çok kuşkulandı. Hele TA-
GOR'un 6 kitabını okumuş olmama
hiç inanmamış görünüyordu. En
çok hangilerini beğendiğimi sordu-
ğunda, saydıklarım arasından, ken-
disinin de okuduğu birini. Pastoral
Senfoni'yi seçti ve çaktırmadan be-
ni imtihan etti. TAGOR'un kitapları-
nı okumak üzere benden istemesini
de yine imtihan amaçlı sanmıştım
ama yanılmışım. Kitapların üstüne
yattı.

Lise 2. sınıf resim öğretmenimiz, o
zamanların, "siyah çizgiciler" diye
bilinen ekolüne mensup, İsmail Alı-
nok adında bir ressam idi. Kendisi
heykel denemesi yapmayı düşünü-
yordu. Bir gün bana bu niyetinden
bahsederek, birlikte çalışmayı teklif
etti. Resimlerimi beğeniyor ama
heykelde daha çok başarılı olabile-
ceğimi düşünüyormuş. Lisenin bod-
rum katında hazırladığı odada ça-
lışmaya başladık. Bir öğrenci her
ikimize de modellik yapıyordu, işin
sonuna yaklaştığımızda, kendisinin
istediği sonucu alamadığını ama
benim mutlaka devam etmemi iste-
diğini söyledi. Herkes resim dersine
girerken ben, bodrum kattaki atö-
lyeye gidiyordum. Giderek diğer
derslere de giremez oldum. Gece
geç saatlere kadar heykel çalışıyor-
dum ve bu iş de, hastalık derece-
sinde bir tutkuya dönüşmüştü. Da-
ha sonra, evin tavan arasındaki bir
odayı atölyem haline getirdim. Bu
uğraş, araya zorunlu bazı kesintiler
girmekle beraber, öğrenim için İs-
tanbul'a gidinceye kadar sürdü.

Bugün de bu meraklarım var ama il-
gilenemiyorum nedense. Günlük
yaşamın uğraşı ve sıkıntıları, tüm
enerjimi tüketiyor olmalı. Şu sıralar
hiç bir şeyle ilgilenemiyorum gibiyim.
Serbest çalışırken edindiğim bilgi-
sayarın yeteneklerini keşfetmeye
çalışmak, dinlenmek adına yaptım
tek şey.

• Sn. Haldun Büyükdora bu
söyleşi için siz* çok teşekkür
ediyoruz.

D Ben de teşekkür ederim.

Elektrik Mühendisliği Dergisi'nin 1992
ikinci yarısında yayınlayacağı bir dizi özel
sayı "YAZILIM" konusuna ayrılmıştır.

Reklam vermek isteyen firmalar
Elektrik Mühendisliği Dergisi'nin
(4) 425 32 72 - 73 No'lu telefonlarından
geniş bilgi alabilirler.

ELEKTRİK MÜHENDİSLİĞİ DERGİSİ

386- ELEKTRİK 7C
MÜHENDİSLİĞİ # O